

Archiv obce Erpužice

1887 – 1944

Inventář

Číslo EL NAD: 127
Evidenční číslo pomůcky: 182

Obsah

Úvod.....	3
I. Vývoj původce archivního souboru.....	3
II. Vývoj a dějiny archivního souboru.....	8
III. Archivní charakteristika archivního souboru.....	8
IV. Stručný rozbor obsahu archivního souboru.....	9
V. Záznam o uspořádání archivního souboru.....	9
Příloha č. 1 – Seznam použitých pramenů a literatury.....	10
Příloha č. 2 – Seznam použitých zkratk.....	11
Inventární seznam.....	12

Úvod

I. Vývoj původce archivního souboru

Organizaci místní samosprávy, převedením pravomocí do rukou obcí, předcházelo zrušení roboty a poddanství v roce 1848. Následoval zákon o provizorním zřízení obecním č. 170/1849 Ř. z. ze dne 17. března, který zrušil dosavadní pravomoc panských vrchnostenských úřadů ve správě venkovských obcí, kde vrchnost doposud zastupovali venkovští rychtáři a konšelé, pověřeni vykonáváním částečné a obecné samosprávy. Stále ještě omezené obecní pravomoci zaručily obcím alespoň základní práva, mezi něž patřila práva: svobodné volby zástupců, domovské, samostatně vyřizovat vlastní agendu, uveřejnit veřejně výsledky obecního hospodaření a zveřejnění jednání obecních zástupců. Jednalo se o zlomový počín, vyvolaný zejména tlakem na politickou situaci ve státě. Zprvu udílená samostatnost zemská přenesla se na úroveň krajskou, okresní a obecní. Přestože by se tak mohlo zdát, že majitelé dosavadních panství tím přišli o řadu výhod, opak je skutečností. Mohli snáze uplatnit svůj vliv především tam, kde jej potřebovali využít nejvíce. Postupně mohli získat kontrolu nad obcemi a později nad celými okresy.

Shora uváděná zákonná úprava, takzvané Stadionovo prozatímní obecní zřízení, vycházela z uvozovacího patentu a v něm uvedeného hesla, že základem svobodného státu je svobodná obec. Zákon jej zachovával tak, že hovořil o obcích místních, okresních a krajských. Skutečně platnými se však staly pouze předpisy o obcích místních.

Obce se staly nejnižším článkem místní samosprávy. Obvod těchto obcí se shodoval s katastrálním územím. Novým prvkem se stalo zavedení pravidla, že každé sídliště se muselo stát obcí či součástí obce nazývané osadou. Dřívější rozdíly mezi sídlišti různých stupňů byly zachovány pouze v názvoslovích těchto obcí, jako města, městyse čili městečka a vesnice či vsi. Každá obec náležela do určitého soudního a politického okresu a každá osoba musela patřit do evidence některé obce. Pokud některé z obcí nesplnily zákonné požadavky, mělo se přistoupit k jejich sloučení s jinou obcí, přestože by s tím dotčená obec nesouhlasila.

Stadionovo zřízení rozlišovalo dvojí působnost obce. Obec se měla starat především o svoje vlastní záležitosti, obecní zřízení tehdy hovořilo o přirozené působnosti obce. Ve své působnosti nemohla být obec omezována mimo zákonem uváděné případy. Jakýmsi protipólem přirozené působnosti obce se stala působnost přenesená. Tato působnost zahrnovala obstarávání určitých veřejných věcí, které obci nařizovala státní správa.

V každé obci se povinně zřídily dva orgány, obecní výbor a představenstvo. Obecní výbor volený na tři roky představoval kolegiální orgán a rozhodoval většinou hlasů. Disponoval však pouze usnášecí a dozorcí mocí, bez možnosti použít moc výkonnou. Užším orgánem, voleným právě z členů obecního výboru, se stalo obecní představenstvo. Skládalo se ze starosty a alespoň dvou radních. Nepředstavovalo ovšem kolegium, radní vytvářeli jen pomocný a zastupující orgán v době starostovy nepřítomnosti v úřadu, samotný starosta se stával výkonným orgánem, který prováděl usnesení obecního výboru.

Nad samosprávnými orgány se zavedla instituce dozoru a starosta mohl využívat práva prozatímního odložení výkonu rozhodnutí obecního výboru, pokud to odporovalo zákonům nebo mohla být způsobena škoda obci samotné. V roce 1850 došlo k rozšíření dozorcí moci a místním obcím přibyla policie. Nadřízený okresní úřad měl dohlížet na práci starosty v oboru

místní policie patřící do přirozené působnosti obce. V nutných případech pak uváděl věci do pořádku. Vláda mohla obci kdykoliv výkon místní policie odejmout a zabezpečit její činnost za pomoci vlastních orgánů.

Vlastní činnost obecní samosprávy začala v roce 1850, kdy byly aktivovány nově zřízené státní politické úřady. Došlo k územní reformě obcí a obecní samospráva se posléze stala skutečností.

K vydání dalšího obecního zřízení došlo v roce 1859, v platnost vstoupilo pouze ustanovení o domovském právu a navíc nastalo odstranění veřejnosti jednání orgánů obecní samosprávy. Po vydání Říjnového diplomu docházelo k postupnému odstranění zásahů do samosprávy. V roce 1861, po volbách do obecních orgánů, v nichž zvítězili ve většině měst v Čechách čeští zástupci, byla veřejnost jednání zavedena opět. Rok poté vstoupil v platnost rámcový říšský obecní zákoník jako výsledek jednání mezi vládou, snažící se dostat obce pod větší kontrolu, a mezi parlamentem. V roce 1863 bylo vydáno obecní zřízení a řád volební pro Slezsko, o rok později také pro Moravu a Čechy č. 7/1864 Z. z. Tato zřízení se vztahovala na všechny obce příslušné země s výjimkou statutárních měst. Každá nemovitost musela náležet do svazku některé obce. Samosprávné obce se mohly slučovat a rozlučovat a za určitých okolností měnit svoje hranice, o čemž však s konečnou platností rozhodovaly zemské sněmy.

Obecní zřízení rozlišovala dva druhy občanů do obce náležejících. Jednalo se o skupinu osob spojenou s obcí na základě jakéhosi hmotného svazku či o skupinu osob přespolečných. Je zřejmé, že prvně uváděná skupina disponovala všemi výhodami, které jí ze zákona příslušely, avšak nejdůležitějším právem bylo právo volební.

Voliči oprávnění k volbě volili na tříleté funkční období obecní výbor. Počet členů výboru se odvíjel podle zalidněnosti obce a v Čechách se pohyboval mezi osmi a 36 členy, na Moravě od sedmi do 30 členů. Obecní výbor volil ze svého středu obecní představenstvo, které se skládalo z obecního starosty a obecního radního. Počet členů obecního představenstva nesměl přesahovat třetinu členů obecního výboru, počet radních však nemohl klesnout pod dva. Obecnímu výboru se v této době občas říkalo obecní zastupitelstvo. Každý volitelný a řádně volený občan byl povinen volbu přijmout, výjimky z tohoto pravidla byly přesně stanoveny.

Obec, její činnost a veškerý život v ní tak v podstatě existoval v nezměněné podobě téměř do roku 1918, kdy se po vzniku nového, samostatného státu přijala zcela odlišná opatření pro obecní samosprávu.

Základním pravidlem pro chod obce po roce 1918 zůstal nadále předpoklad, že o obecních záležitostech může rozhodovat pouze osoba, která přispívá na udržování obecního hospodářství, avšak vyvstala potřeba řešit situaci s volebními řády. Na počátku roku 1919 tak vstoupila v platnost dvě zákonná nařízení, zákon č. 75/1919 Sb. o řádu volení v obcích a zákon č. 76/1919 Sb. o novele k obecnímu zřízení.

Volební řád představoval výsledek dohody občanských stran se sociální demokracií a přinášel značnou demokratizaci. Přiznával totiž všeobecné, rovné, tajné a přímé hlasovací právo při volbách do obcí všem osobám, které měly v obci alespoň tříměsíční trvalé bydliště, a které nebyly určitým způsobem diskvalifikovány a dosáhly věku 21 let. Pasivní volební právo se přiznalo osobám ve věku od 26 let a volený musel alespoň jeden rok v obci bydlet. Volilo se na základě kandidátních listin a podle zásad poměrného zastoupení. Volební období se prodloužilo na čtyři roky, v roce 1933 na šest let, aby se sjednotila délka volebních období

s ostatními samosprávami. Vznikly obecní finanční komise, v nichž jednu polovinu představovali zástupci zvolení obecním zastupitelstvem a druhou zástupci jmenovaní okresním úřadem. Jednalo se tak především o kontrolu ze strany státu, který si v obcích nepřál převahu socialistické většiny, která by mohla volně nakládat s obecními prostředky. Komise mohly kontrolovat veškeré obecní hospodaření a odvolávat se proti všem usnesením obecního zastupitelstva finanční povahy.

Zákonná novela obecních zřízení rozeznávala tyto řádné orgány obcí: obecní zastupitelstvo, obecní radu, starostu, případně jeho náměstky a komise.

Obecní zastupitelstvo nahradilo dřívější obecní výbor. Jeho zvolení se účastnili všichni voliči oprávnění k volbě a skládalo se z devíti až 60 členů podle počtu obyvatel v obci.

Ze svého středu volilo obecní zastupitelstvo obecní radu, která nastupovala na místo dřívějšího obecního představenstva. Skládala se ze starosty, jeho náměstka či náměstků a členů rady, radních. Počet všech těchto členů činil znovu jednu třetinu obecního zastupitelstva, proto se stanovil počet jeho členů na devět, aby rada byla nejméně tříčlenná. Plnila totiž také funkci obecního trestního senátu, a tento musel být nejméně tříčlenný, tvořil jej starosta a dva radní.

Došlo k jasnému vymezení významu obecní rady, totiž že obecní rada tvoří sbor, který se za předsednictví starosty usnází na všech věcech, jež podle zákona nebo podle zákonných nařízení nejsou vyhrazeny obecnímu zastupitelstvu. Toto ustanovení utvářelo z rady primární orgán obce.

Obecní zastupitelstvo volilo ze svého středu rovněž starostu a jeho náměstka, v obcích s počtem převyšujícím 24 členů zastupitelstva se volili náměstci dva. Volba starosty nemusela být potvrzena státem, zákon č. 122/1933 Sb. o změnách řádu voleb v obcích však stanovil, že volbu starosty schvaluje státní úřad. Pokud státní úřad volbu starosty a jeho náměstků nepotvrdil, pozbývala tato volba platnost a obecní zastupitelstvo bylo povinno uskutečnit volbu novou. Kdyby se však zastupitelstvo zdráhalo provést novou volbu, pozbývala by platnosti také volba členů obecního zastupitelstva. Politický úřad jmenoval do čela obce správní komisi a v příhodné době vypisoval novou volbu obecního zastupitelstva. Podle shora psaného je jasně viditelné, že těmito ustanoveními byla obecní samospráva značně okleštěná. Státní úřady nezavazoval žádný termín k vypsání nových voleb obecního zastupitelstva.

Prámem obcí bylo zřizovat si poradní a přípravné sbory ve formě komisí.

Nejdůležitějším orgánem, v jehož rukách spočívala rozhodující moc, byla obecní rada. Její zasedání byla neveřejná a konala se poměrně často. Obecnímu zastupitelstvu byly vyhrazeny pouze některé věci, schvalovalo zejména obecní rozpočet, jeho schůze se měly konat alespoň jednou za dva měsíce a byly veřejné. K určitým funkcím starosty patřilo svolávání schůzí obecní rady a obecního zastupitelstva, zastupování obce navenek apod.

Mezi mimořádné orgány obce patřil vládní komisař nebo správní komise. Pokud zemský úřad rozpustil zastupitelstvo, bylo povinností příslušného okresního úřadu stanovit pro obec přechodný orgán (komisař, správní komise). Tento mimořádný orgán vedl správu obce do řádné volby a dosazení nově zvoleného zastupitelstva. Pravomoc přechodných orgánů zůstala omezena na běžné záležitosti a kromě toho směl provádět pouze neodkladné akty, jejichž prodlením by mohla obci vzniknout škoda.

V období německé okupace pohraničí v letech 1938 – 1945 se charakter veřejné správy výrazně odlišoval od předešlého. V odtržených pohraničních částech republiky vstoupil v

letech 1377 – 1378. V následujících letech 1381, resp. 1395, se objevují jména Sulka ze Sviňomaz, resp. Habarta. Roku 1413 se se vsí pojí jména Buška, Jana a Sulka z Erpužic. V roce 1415 prodal Habart z Erpužic Divišovi z Plezomi poplužní dvůr s polnostmi. V letech 1405 – 1434 patřil větší díl vsi Sezemovu synovi Buškovi z Hrádku seděním na Erpužicích a dalším významnějším majitelem byl již řečený Diviš z Plezomi, který nechal v roce 1445 připsat na svůj majetek věno manželky Ančky. V roce 1460 se píše o Janovi z Hrádku, seděním na Erpužicích. Hrádek a zřejmě také ves Erpužice držel Janův syn Markvart, připomínaný již v roce 1452 a 1466. V roce 1473 Linhart Markvart z Hrádku a na Erpužicích, zmiňovaný ještě v roce 1484 spolu s bratrem Janem. Posledně jmenovaný pak v roce 1520 prodal Linhartovi Markvartovi svůj podíl a Linhartovi synové (Šebestián, Jiřík a Jan) si tento nákup nechali vložit do zemských desek v roce 1544. V roce 1577 přiznal Jan nejstarší Markvart z Hrádku dluh svému strýci Janovi Markvartovi z Hrádku na Nekmíři a Únějovicích a postoupil mu svůj majetek. V letech 1590 a 1602 se lze dočíst o Kryštofovi a jeho synovi Divišovi Markvartovi z Hrádku a Erpužic. Diviš v roce 1612 odprodal panství Trpísty, kam náležela ves Erpužice. Majitelem se stal rod pánů z Krasíkova, psaného ze Švamberka. Po smrti posledního Švamberka Jana Bedřicha v roce 1659, zdělila všechny švaberské statky jeho manželka Marie Magdaléna z Donína, rozená Heissensteinová. Celé panství následně získal Jan Kryštof Ferdinand hrabě z Heissensteinu a na Strahembergu, který z něj v roce 1677 odprodal Trpísty Sinzendorfům. V majetku tohoto rodu zůstalo panství Trpísty do roku 1793, kdy jej zakoupil Jan Antonín Lexa z Arhrenalhu, po jehož smrti v roce 1824 jej zdělila jeho dcera Jana, provdaná Wiederspergová z Wiederspergu. Její syn, Jan Lexa, všechna rodinná panství sloučil a spravoval uceleně. V roce 1891 je jako majitel panství uváděn August Wydenbruck. V roce 1895 koupil velkostatek Vilém Kubinzki. Do roku 1938 hospodařil na pozemcích Rudolf Kubinzki a ve stejném roce byla na velkostatek, jako židovský majetek, uvalena nucená správa. Tento stav setrval do roku 1945.

Katastrální území obce tvořila ves Erpužice samotná.

Do roku 1862 patřila ves Erpužice pod Krajský úřad v Plzni a od roku 1850 pod nově zřízené Okresní hejtmanství ve Stříbře. Zároveň se vznikem politických okresů vznikly v roce 1850 i okresy soudní. Obec Erpužice se stala součástí nově vzniklého soudního okresu Stříbro (zůstala v něm až do roku 1945). Při další reorganizaci správy v roce 1855 byla sloučena politická a soudní správa a vznikl Smíšený okresní úřad Stříbro, jehož součástí byla také obec Erpužice. K definitivnímu rozdělení politické a soudní správy došlo v roce 1868, kdy bylo zřízeno Okresní hejtmanství ve Stříbře. Po připojení okresu Stříbro k německé „Třetí říši“ spravoval obec Landrát ve Stříbře.

Přestože archivní soubor AO Erpužice disponuje větším množstvím dochovaného materiálu, jeho povaha neumožňuje přílišné zhodnocení činnosti a vývoje obecní samosprávy po svém osamostatnění se v roce 1850. Vzhledem k okolnosti, že převážná většina písemností představuje pouze úzce vymezený soubor materiálů, vztahující se zejména k podružné účetní evidenci, je řádná rekonstrukce dějin obce a obecní samosprávy prakticky vyloučená. K dispozici zůstávají ještě další zdroje, a to především regionální literatura a informace v jiných archivních souborech z téže lokality, zejména pak školní kronika z let 1891 – 1934, uložená v archivním souboru Obecná škola (německá) Erpužice EL NAD 1019. Charakter písemností dovolil alespoň částečnou rekonstrukci seznamu obecních představitelů.

představený obce/starosta	funkce od roku	funkce do roku
Franz Wenzel	1893	1899
Franz Töppner	1899	1903
Josef Ohrmann	1903	1909
Franz Mattis	1909	1914
Josef Fröhlich	1924	1938
Josef Dürschmidt	1939	1945

II. Vývoj a dějiny archivního souboru

V zápisu o odborné archivní prohlídce spisů v budově MNV Erpužice, uskutečněné dne 14. října roku 1953, se lze dočíst, jaký materiál z období činnosti obecní samosprávy do roku 1945 se v obci dochoval.

Prakticky tak zápis obsahoval soubor písemností rozdělených podle původců na spisy od roku 1945 a do roku 1945 (pro odlišení nesly odstavce označení 3. a 4.). Na závěr následoval soupis písemností přesně označených a opatřených datací, které byly určeny pro tzv. archivní úschovu a ušetřeny skartace a prozatím zůstaly ležet ve spisovně MNV. Seznam písemností do roku 1945 se shoduje se souborem písemností určených k trvalé archivní úschově, pouze v jednom bodě se liší. Z nepochopitelných důvodů (bez uvedení v zápise) se v něm neobjevují stavební plány domů.

Karta JAF z roku 1957 v podstatě potvrzuje převzetí shora uváděných písemností. Absence datace, popř. čísla přírůstku, však neumožňuje určit, kdy se tak stalo.

Na základě dohlídky spisovny a následné skartace písemností v budově Obecního úřadu v Erpužicích v roce 1998 se podařilo objevit plány domů, pravděpodobně uváděné na seznamu dochovaných písemností z roku 1953, a tyto byly převzaty do Státního okresního archivu v Tachově dne 7. ledna 1998, č. př. 1/1998.

III. Archivní charakteristika archivního souboru

Materiál archivního souboru AO Erpužice pochází z let 1887 – 1944. Jedná se o tři knihy, dva kartóny písemností a dvě mapy s celkovou metráží 0,25 bm.

Vzhledem k umístění obce v oblasti s převažujícím německým obyvatelstvem je v dochovaných písemnostech užíván německý jazyk, pouze v dokumentech úředního charakteru v je užíván také český jazyk.

Archivní soubor byl uspořádán podle metodického návodu pro pořádání archivních souborů obcí.

V archivním souboru se nalézají archiválie II. kategorie.

Fyzický stav archivního souboru je dobrý. Drobný restaurátorský zásah by byl vhodný u několika plánů stavební dokumentace vzhledem k jejich částečnému rozpadu a zašpinění častým užíváním.

Při inventarizaci archivního souboru AO Erpužice v roce 2007 z něj byl vyčleněn materiál náležející do archivního souboru AO Blahousty EL NAD 1061. Jedná se o stavební dokumentaci a stavební plány z let 1908 – 1938, dále volební materiály z roku 1925 a rozpočtovou agendu obce z let 1930 – 1933.

V inventárním seznamu zpracovatel použil poněkud odlišný způsob řazení písemností do evidenčních jednotek. U inv. č. 5 byl všechen materiál včleněn do jedné evidenční jednotky (N 2), vzhledem k tomu, že by bylo neúčelné přistoupit k jeho rozdělení tak, aby inventární čísla následující začínala v evidenční jednotce N 1 a pokračovala dále v N 2. Tímto způsobem pojaté řazení vede k jednodušší orientaci v poměrně rozsáhlém inv. č. 5, aniž by tím utrpěl inventární seznam.

IV. Stručný rozbor obsahu archivního souboru

Při využívání archivního souboru AO Erpužice je potřeba brát zřetel na charakter dochovaného materiálu. Vzhledem ke skutečnosti, že k činnosti obecní samosprávy nelze z těchto písemností čerpat dostatečné množství informací, je potřeba se orientovat na to, co je v archivním souboru zastoupeno. Stěžejním zdrojem informací tak mohou být plány budov a stavebních úprav, uložené v kartónu N 2, inv. č. 5.

V. Záznam o uspořádání archivního souboru a zpracování archivní pomůcky

Archivní soubor uspořádal a pomůcku sestavil Miroslav Vetrák v únoru 2007 ve Státním okresním archivu Tachov.

V Tachově, 18. prosince 2007

Miroslav Vetrák

Příloha č. 1 – Seznam použitých pramenů a literatury

Adressbuch und Führer für den politischen Bezirk Mies, Stříbro 1912

Führer und Adressbuch für den Gerichtsbezirk Mies mit den Städten Mies, Kladrau, Tschernoschin und den Landgemeiden, Horšovský Týn [1924]

Zdeňka Hledíková, Jan Dobeš, Jan Janák, Dějiny správy v českých zemích od počátku státu po současnost, Jihlava 2005

Zdeněk Martínek, Archiv obce, Archivní časopis, roč. 49, 1999

Ortsbuch für den Reichsgau Sudetenland, Haida s. d.

Ottův slovník naučný, Díl šestnáctý, Lih – Media, Praha 1999

Antonín Profous, Místní jména v Čechách, jejich vznik, původní význam a změny, Díl I. A – H, Praha 1954

Zdeněk Procházka, Jiří Úlovec, Hrady, zámky a tvrze okresu Tachov 1, Tachov 1988

Reichsgesetz und Regierungsblatt für das Kaiserthum Österreich, Vídeň 1849

Reichsgesetz und Regierungsblatt für das Kaiserthum Österreich, Vídeň 1864

Sbírka zákonů a nařízení státu československého, Praha 1919

Sbírka zákonů a nařízení státu československého, Praha 1933

August Sedláček, Místopisný slovník království českého, Praha 1998

Seznam míst v království Českém, Praha 1913

SOkA Tachov, NOŠ Erpužice, kronika školy 1891 – 1934

Státní oblastní archiv Plzeň, Průvodce po archivních fondech, svazek 4, Praha 1976

Übersicht der in Folge a. h. Gutschliessung vom 26. Juni 1849 genehmigten provisorischen Gerichtseintheilung des Kronlandes Böhmen, Praha 1849

Příloha č. 2 – Seznam použitých zkratek

AO	archiv obce
č. p.	číslo popisné
EL NAD	evidenční list Národního archivního dědictví
evíd.	evidenční
inv. č.	inventární číslo
JAF	jednotný archivní fond
MNV	místní národní výbor
NAD	národní archivní dědictví
NOŠ	obecná škola (německá)
NSDAP	nacionálněsocialistická německá strana dělnická (Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei)
Ř. z.	Říšský zákoník
Sb.	Sbírka
SOkA	státní okresní archiv
Z. z.	Zákoník zemský

Inventární seznam

Obecní úřad od roku 1850 – 1945

Knihy evidence ve věcech spolupůsobení ve státních záležitostech

1	Parcelní protokol (Grundparzellen Protokoll der Gemeinde Welperschitz)	1928 – 1929	K 1
---	--	-------------	-----

Obec a její správa

2	Nařízení ohledně vedení pozemkových knih	1901	N 1
---	--	------	-----

Správa obecního majetku

3	Směnná smlouva na pozemky (obecní za soukromý)	1901	N 1
	Kupní smlouva na pozemek (nákup židovského majetku)	1941 – 1942	N 1
4	Rozpočty obce	1941 – 1942	N 1

Péče o bezpečnost a veřejný pořádek

5	Žádosti a udělení povolení ke stavbám a stavebním úpravám včetně plánů (převážná většina stavební dokumentace se týká úprav stávajících domů, popř. staveb hospodářských zařízení a budov; č. p. 2, 3, 7, 9, 13, 14, 16, 17, 19, 21, 23, 26 – 28, 31, 32, 34, 36, 43)	1887 – 1940	N 2
6	Elektrifikace obce	1924 – 1925	N 1

Spolupůsobení ve státních záležitostech

7	Přihlášky válečných půjček	1925	N 1
8	Výměra pozemkové daně (dle hospodářských usedlostí)	1935 – 1936	N 1
9	Výkazy k využívání zemědělské půdy	1944	N 1

Účetní materiál

Účetní knihy

10	Hlavní kniha účetní	1932 – 1935	K 2
11	Pokladní deník	1927 – 1932	K 3

Inv. č.	Obsah	Časový rozsah	Evid. jednotka
Účetní přílohy			
12	Účetní závěrka	1941	N 1
Ostatní materiál			
13	Mapa obce využitá při její elektrifikaci (1:2880; rukopis, papír; 31,5 x 20,5 cm)	[1924] – [1925]	M 1
14	Situační plán pozemků č. 2187 a 2188 (Situationsplan der Parzellen No. 2187 u. 2188 des Franz Steiner; rukopis, papír; 27,5 x 24,5 cm)	s. d.	M 2

Název archivu:	Státní okresní archiv Tachov
Název archivní pomůcky (archivního souboru):	Archiv obce Erpužice
Značka archivního souboru:	AO Erpužice
Časový rozsah:	1887 – 1944
Počet evidenčních jednotek:	7 (3 úřední knihy, 2 kartóny, 2 mapy)
Počet inventárních jednotek:	14
Rozsah bm:	0,25 (0,03 knihy, 0,21 kartóny, 0,01 mapy)
Stav ke dni:	18. prosince 2007
Archivní soubor zpracoval(a):	Miroslav Vetrák
Pomůcku sestavil(a):	Miroslav Vetrák
Počet stran:	15
Počet exemplářů:	6
Pomůcku schválil:	Mgr. Jan Edl